

melbelse; men det er jo en Bestemmelse, der er indfat i Regjeringens Forslag, og som vistnok er meget rigtig og ganske i Overensstemmelse med, hvad der gjælder med Hensyn til Firmaer. Dermed skal jeg forlade det af det ærede Medlem stillede Forslag og skal gjøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af, hvad den høitærede Minister udtalte angaaende Underændringsforslaget til § 1. Det være mig tilladt i saa Henseende at gjøre opmærksom paa, at naar Udvalget har brugt Ordet „uhjemlet“ for at betegne, at der ikke uden særlig Adkomst kan gives Ret til at benytte Andens Navn, saa er det et Udtryk, som findes saavel i Straffelovens § 278 som ogsaa i § 7 i Regjeringsforslaget. Ved Ordet „uhjemlet“ forstaar jeg: uden den fornødne Adkomst, uden at alle Betingelser ere til Stede. Naar der nu i Stedet for Udtrykket „uhjemlet“ foreslaas anført: „uden rette Vedkommendes Samtykke“, saa er dette Sidste ikke nogen udtømmende Betegnelse af, hvad der hører til for at blive berettiget til at bruge en Andens Navn, idet Firmaloven jo, som bekendt, fordrer flere andre Betingelser for, at Nogen kan benytte en Andens Navn som Varebetegnelse — Det er saaledes fordret, at Ingen kan benytte et Firmanavn, som er forskjelligt fra hans eget, uden at han er aktiv Deltager i Firmaet. Naar altsaa en Mand, der hedder Hans Sørensen, vil have, at hans Søn, der hedder Peter Sørensen, skal drive Firmaet under Navnet „Hans Sørensen“, kan der ikke gives Tilladelse dertil, med mindre Hans Sørensen selv er eller har været aktiv Deltager i Firmaet: Hans Sørensen. Der udfordres altsaa flere Betingelser end dette, at faae rette Vedkommendes Samtykke til at faae overdraget Benyttelsen af hans Navn, Betingelser, der ere angivne i Firmaloven. Derfor forekommer det mig ikke, at det er korrekt, naar man vil udtrykke Tanken saaledes, at der siges, at Ingen er berettiget til uden rette Vedkommendes Samtykke at benytte en anden Mand's Navn; men det gjælder endnu mere om det sidste Stykke, med Hensyn til hvilket jeg vedblivende har den Formening, at Ingen kan faae Tilladelse til, hverken ved rette Vedkommendes Samtykke eller paa anden Maade uden ved ny Anmeldelse, at benytte det af en Anden tidligere brugte Varemærke, paa hvilken denne Anden havde Oneret, og i det Dieblif, han har gjort denne Anmeldelse, er det ikke den Andens Varemærke, han benytter, men saa er det hans eget, han benytter. Jeg skal dog ikke fortsætte dette længere. Jeg er overbevist om efter den velvillige Maade, hvorpaa den høitærede Indenrigsminister har stillet sig til denne Sag, at den ærede Indenrigsminister vil tillade, at Ordet „uhjemlet“ bliver staaende i alt Fald indtil 3die Behandling, for at Udvalget da kan have den Ære at konferere med den ærede Minister om, hvilket Udtryk det vil være korrekt og adækvat at bruge i Stedet for Ordet uhjemlet, som den

ærede Minister ikke synes om, og som, det skal jeg gjerne indrømme, man ogsaa kan gjøre grundebe Indvendinger imod, fordi det jo i og for sig ser besynderligt ud at sige, at Ingen er berettiget til, uden at han dertil har faaet Ret, at benytte en Andens Varemærke. Jeg vilde altsaa i Diebliffet sætte Pris paa, at den ærede Minister vilde, om jeg maa tillade mig at sige det, tage dette lille Underændringsforslag tilbage, saa at det kunde blive Gjenstand for Konference mellem Udvalget og den ærede Minister om, hvilket andet Udtryk der til 3die Behandling skulde sættes ind i Stedet for Ordet „uhjemlet.“ Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 3 skal jeg blot tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at selv om man sætter sin Forventning og Tillid til det Omfang, i hvilket Varemærkerne ville blive benyttede, overmaade lavt, vil der dog altid ved Hjælp af de Kjendelser, der komme ind, blive Tilstrækkeligt til at yde Honorar for Besørgelsen af Forretningerne, og jeg skal i saa Henseende blot henlede Opmærksomheden paa, at efter den høitærede Regjering's Forslag skulde det overdrages Magistraten i Kjøbenhavn at besørge Registreringen ikke blot for alle de Kjøbenhavnske Varemærker, men tillige for hele Udlandet. Nu er der jo som bekendt i Magistraten et særligt Kontor, der allerede foretager Indregistreringen af alle Firmaanmeldelser, hvilket er et ikke ganske ringe Arbejde, og hvad vilde der da være til Hinde for at benytte Kommunens Hjælp til at faae det Arbejde udført, som her er paatænkt, uden store Bekostninger og paa en meget simpel Maade? Det forekommer mig bestandig, at det maatte være en særdeles behagelig Ting for den høitærede Indenrigsminister, at han ikke behøvede at gaa til Rigsdagen og faae dette Honorar fastsat paa en Tid, der ligger forud for Arbejdet's Udførelse, og hvor dets Omfang ikke kan bedømmes. Men, som sagt, der er jo Noget, jeg ikke kan gjøre Indvending imod; siger den ærede Minister, at paa den Maade ønsker Regjeringen Sagen ordnet, skal jeg naturligvis ikke gjøre Modstand mod det af den ærede Minister i saa Henseende stillede Forslag.

Strieger: Hvad den Hovedændring angaar, som det ærede Udvalg har foreslaaet, den nemlig som jeg i Kortbed kan kalde Centralisationsforslaget, da vare Thingets Medlemmer vistnok ved den Forhandling, som fandt Sted ved første Behandling af Sagen, forberedte paa et Forslag i denne Retning. Jeg titræder det ganske. Jeg tror, at det er en virkelig Forbedring, og der er jo heller ikke fra den ærede Ministers Side nu gjort nogen Indvending imod samme, saa at jeg anser det for overskødigt at ytre noget Videre til anbefaling for denne Forandring. Der er kun ved den Række af Forslag, som vedkomme dette Spørgsmaal, et Punkt, hvortil jeg vilde gjøre en Bemærkning, da den